చంద్రుళ్లో కుందేలు - మధురవాణి

(గత సంచిక తరువాయి)

13

తెల్లవారి ఉదయాన్నే కిరణ్ నుంచి ఈమెయిలు చూసిన మేఘ అది పది నిమిషాల క్రితమే వచ్చి ఉండటం గమనించి చాట్ బాక్స్ లో పింగ్ చేసింది.

"హలో కిరణ్"

"హేయ్"

"థాంక్స్ ఫర్ యువర్ రిప్లై. నాతో మాట్లాడతావో లేదో అనుకున్నా."

"ఎందుకు మాట్లాడను? అయినా ఏంటీ సర్ప్రైజ్? ఎప్పుడూ నేను కదా నీ వెంట పడేది."

"నిజమే! నేను దాదాపు రెండేళ్ళ నుంచీ వెతుకుతున్నా నీకోసం. లక్కీగా ఇప్పటికైనా దొరికావు."

"ఎందుకు వెతకడం?"

"ఎందుకంటే... ఊరికే, నీతో మాట్లాడాలని."

"నువ్వెలా ఉన్నావు? ఎక్కడున్నావు? ఏం చేస్తున్నావు?"

"నేను మాస్టర్స్ అయిపోయాక ఇండియాలో జాబ్ చేశాను కొన్నాళ్ళు."

"అది తెలుసులే. ఆ టైంలో ఒకసారి మనం కలిసాంగా."

"ఊ. అదే చివరిసారి మనం కలవడం. ఒక ప్రాజెక్ట్ పని మీద ఏడాది కోసమని న్యూయార్క్ వచ్చాను. అప్పటినుంచీ ఇక్కడే ఉండిపోయాను. నువ్వేం చేస్తున్నావు?"

"అప్పుడు చెప్పానుగా ఆస్ట్రేలియా వెళుతున్నానని. అప్పటినుంచీ సిడ్నీలోనే ఉన్నా. ఒక సూపర్ స్పెషాలిటీ హాస్పిటల్లో జూనియర్ కార్డియాలజిస్ట్ గా వర్క్ చేస్తున్నా."

"ప్రదీప్, నువ్వూ కాంటాక్ట్ లో ఉన్నారా?"

"అప్పుడప్పుడూ ఫోన్ చేస్తుంటాను. కర్నూలు మెడికల్ కాలేజీలో ఈ మధ్యే ఎంబీబీయెస్ పూర్తి చేసి పీజీ చేసే ప్లాన్లో ఉన్నాడు."

"ఎంబీబీయెస్ ఇప్పుడు పూర్తవడం ఏంటి?"

"ప్రదీప్ గురించి తెలుసుగా. కంగారేముందిలే అని జాలీగా తీరిగ్గా పూర్తి చేశాడు. సునీల, సునంద, రజని ఎలా ఉన్నారు?"

"నీలూకి పెళ్లయిపోయిందని తెలుసుగా. ఒక పాప, బాబు. విజయవాడలోనే ఉంటారు. రజని పెళ్ళి చేసుకుని సింగపూర్ వెళ్ళిందని తెలిసింది. అప్పటి తర్వాత మళ్ళీ ఎప్పుడైనా మన కాలేజీ క్యాంపస్ కి వెళ్ళావా?"

"లేదు. నువ్వు వెళ్ళావా?"

“రెండేళ్ళ క్రితం ఇండియా వెళ్ళినప్పుడు నాలుగు రోజులు నీలూ వాళ్ళింట్లో ఉన్నాను. అప్పుడు మన కాలేజీ చూసొద్దాం అనుకున్నాం గానీ తీరా చివరి నిమిషంలో నాకే వెళ్ళాలనిపించలేదు. నేను నీతో పాటు సునందక్క స్నేహాన్ని కూడా పోగొట్టుకున్నాను. అప్పట్లో నీమీద అరవడం పొరపాటని తను సర్దిచెప్పబోయింది. నేనే దురుసుగా మాట్లాడాను. ఆ తర్వాత మళ్ళీ తనతో మాట్లాడే అవకాశం నాకిప్పటికీ దొరకలేదు.”

“ఎంతైనా నీకు పొగరు ఎక్కువే కదా?”

“హహ్హహ్హా.. అంతేనంటావా? ఏమో మరి!”

“సరదాగా అన్నాను. అప్పట్లో సునంద హైదరాబాద్లో నాకూ, ప్రదీప్ కీ రెండు మూడు సార్లు కనపడింది. వెరీ నైస్ లేడీ! నీ గురించి అడిగితే నాతో మాట్లాడనన్నావని చెప్పాను. కానీ నిన్ను అడిగిందని తెలీదు.”

“షి ఈజ్ ఇండీడ్ వెరీ నైస్.”

“నేను మా కజిన్ పెళ్ళి కోసం ఒకసారి విజయవాడ వెళ్ళాను. డబ్బులు నీళ్ళలో పడేసాను కూడా.”

“డబ్బులు పడెయ్యడం ఏంటీ?”

“కృష్ణానదిలో రూపాయి నాణేలు వేస్తే కోరికలు తీరతాయిగా.”

“నీకింకా ఆ విషయం గుర్తుందా? అప్పుడేంటో అలాంటి పిచ్చి పనులు చేసాను.”

“బస్లో వేరుశనక్కాయలు వలిచిపెట్టావు. గుర్తుందా?”

“ఓ మై గాడ్! నిజంగా చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది నీకవన్నీ ఇంకా గుర్తున్నాయంటే. నీ కోసం వెతికేప్పుడు, మెయిల్ ఇచ్చేప్పుడు నేనసలు నీకు గుర్తున్నానో లేదో అనుకున్నాను కిరణ్..”

“హౌ కెన్ ఐ ఫర్గెట్? ఐ స్టిల్ రిమెంబర్ ఎవిరీ మైన్యూట్ డీటైల్ అబౌట్ యూ.”

“డోంట్ నో వాట్ టు సే! నేను నిన్ను చాలా బాధపెట్టాను. అయాం సారీ కిరణ్! నీకు సారీ చెప్పడం కోసమే నిన్ను చాలా కష్టపడి వెతికి పట్టుకున్నాను.”

“ఇట్స్ ఓకే మేఘా. డోంట్ వర్రీ. నాకెప్పుడూ నీమీద కోపం లేదు. నేనెప్పుడూ ఎవరిలోనైనా మంచి విషయాలు మాత్రమే గుర్తుపెట్టుకుంటాను. అయినా ఆస్ట్రేలియా వచ్చాక చాలా మారిపోయాను. ఎప్పుడూ చుట్టూ బోల్డు ఫ్రెండ్స్, పార్టీలు, ఫన్, ఓన్లీ ఫన్. సెంటిమెంటల్ గా ఫీలవడం అస్సలు పడదు మనకి.”

“గుడ్ టు హియర్ దట్. ఐ నో యు ఆర్ ఎ ప్రాక్టికల్ పర్సన్. బట్ ఐ ఆల్సో నో హౌ స్టుపిడ్ ఐ వాజ్. నిన్ను చాలా చాలా బాధపెట్టాను. ఇట్ కీప్స్ హర్టింగ్ మీ ఈవెన్ నౌ. నువ్వు వెళ్ళిపోయేప్పుడు మా దగ్గర ఉండిపోయిన నీ ఫోటోస్ రజని వాళ్ళింట్లో చూపించి మనిద్దరి గురించి చెప్తే వాళ్ళ నాన్న మా ఇంట్లోనూ, నీలూ వాళ్ళింట్లోనూ చాలా గొడవ చేసారు. ఆ బాధ, కోపం నీ మీద చూపించాను. ఐ నెవర్ హేటెడ్ యు. అయాం రియల్లీ సారీ ఫర్ ఆల్ ద పెయిన్ ఐ గేవ్ యు. ఆ వయసుకి అంతకన్నా నిశితంగా ఆలోచించేంత పరిణితి నాకు లేకపోయింది.”

“నేను నిన్ను ఇష్టపడుతున్నానని చెప్పాకే నాకు నీలో అమాయకత్వం, పసితనం మరింత బాగా అర్థమయ్యాయి. నీ పరిధికి మించిన ఆలోచనల భారం నీ మీద పెట్టకూడదన్న నిర్ణయానికి వచ్చాకే నువ్వు కారణం చెప్పకుండా కసురుకుని నాతో మాట్లాడటం మానేసావు. నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టకూడదు, అన్నీటినీ సక్రమంగా ఆలోచించుకోడానికి నీకు సమయం ఇవ్వాలనే ఉద్దేశ్యంతోనే మళ్ళీ నాలుగేళ్ళ వరకూ నేను నీకు కనపడలేదు. సమయం గడిచే కొద్దీ పరిస్థితిలో మార్పు వస్తుంది అనుకున్నాను. కానీ అప్పుడు కూడా నువ్వు అంతే మొండిగా ప్రవర్తించావు. ప్రతీదాంట్లో ఫస్ట్ ఛాయిస్ ఈజ్ ది బెస్ట్ అనుకుంటాను నేను. అన్ఫార్చునేట్లీ యు హేపెండ్ టు బి మై ఫస్ట్ లవ్.”

కిరణ్ చెప్పింది విన్నాక ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు మేఘకి. అతను చెప్పింది సబబుగానే తోస్తుంది. నాలుగేళ్ళ తర్వాత కిరణ్ కనిపించినప్పుడు కూడా అంతే మొండిగా ఎందుకు ప్రవర్తించింది అన్న ప్రశ్నకి ఎంత వెతికినా సరైన సమాధానం దొరకలేదు.

"అప్పటి పరిస్థితుల్లో ఈ స్నేహాలు, ప్రేమలూ అన్నీ చాలా తప్పు. కేవలం చదువు మీద తప్ప వేరే దేనిమీదా దృష్టి పెట్టకూడదు అని గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నాను. అది నా అజ్ఞానమేమో!"

"ఈ ఒక్కమాట నువ్వు నాతో అప్పుడే చెప్పి ఉంటే ఈ రోజు దాకా నిన్ను డిస్టర్బ్ చెయ్యకుండా ఎదురుచూసేవాడిని. ఇప్పుడు నువ్విలా మాట్లాడుతుంటే చాలా ఆశ్చర్యంగా, వింతగా ఉంది మేఘా. నేను నిన్ను కలిసి మాట్లాడాలని ప్రయత్నించిన నాలుగైదుసార్లలో ఒక్కసారైనా నువ్వు ఇలా మాట్లాడుంటే ఎలా ఉండేదో!"

"నాలుగైదు సార్లు ఎప్పుడొచ్చి కలిసావు? ఒక్కసారేగా మా ఇంజనీరింగ్ హాస్టలుకి వచ్చి కలిసింది?"

"నువ్వు పీజీ చేసేప్పుడు కలిసాముగా గుర్తులేదా?"

"అప్పుడు అనుకోకుండా రోడ్డు మీద కనిపించి హాయ్ చెప్పావంతే."

"నా ఫ్రెండ్స్, కజిన్స్ హెల్ప్ తో నువ్వెక్కడున్నావు ఏంటని నీ గురించి బోల్డంత వర్క్ చేసి అన్నీ కనుక్కుని కేవలం నిన్ను కలవడానికి నేను మణిపాల్ నుంచీ వస్తే నువ్వసలు నాకు మాట్లాడే అవకాశం కూడా ఇవ్వకుండా 'హాయ్ కిరణ్, యు లుక్ స్మార్ట్, బై బై' అని చెప్పేసి వెళ్ళిపోయావు. చివరిసారి కలిసినప్పుడు నీతో పాటు ఎవరో ఉన్నారు. బై బై అనేసి అతని చెయ్యి పట్టుకుని వెళ్ళిపోయావు."

"వాట్!!! అంటే, నువ్వప్పుడు అనుకోకుండా నాకు దారిలో కనిపించలేదా? నాతో మాట్లాడటానికే నన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చావా? నిజంగానా? నమ్మలేకపోతున్నాను కిరణ్.. నేనంత స్టుపిడ్ గా ఎలా ప్రవర్తించానసలు!"

"మేఘా.. యు డోంట్ నో హౌ ఐ ఫెల్ట్ ఫర్ ఎయిట్ లాంగ్ ఇయర్స్ అండ్ ఐ డోంట్ వాంట్ టు టెల్ యు నౌ."

"ఏం చెప్పాలో తెలీడం లేదు. అప్పుడు చివరిసారి కలిసినప్పుడు నాతో ఉన్నది మా కజిన్. ఏంటో నువ్వెప్పుడు కనిపించినా హడావుడిగా పారిపోదామని ప్రయత్నించేదాన్ని. నాకోసమే వచ్చి ఉంటావన్న ఊహే రాలేదు నాకిన్నేళ్ళలో. నేనింకా అప్పటికి నువ్వు అంతా మర్చిపోయావు అందుకే యథాలాపంగా రోడ్డు మీద కనిపిస్తే హాయ్ చెప్పేసి వెళ్ళావు అనుకుంటున్నాను. నేను నీకు సారీ చెప్పి నా గిల్టీ ఫీలింగ్ పోగొట్టుకోవాలనుకున్నాను కానీ నేను అనుకున్నదానికన్నా ఎక్కువే తప్పు చేసానని అర్థమవుతోందిప్పుడు. ఐ థింక్ ఐ కెన్ నెవర్ ఫర్గివ్ మైసెల్ఫ్ ఫర్ దిస్. ఫీలింగ్ టెర్రిబుల్."

"గో ఈజీ మేఘా.. జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. ఇప్పటికైనా నువ్వు నాతో మాట్లాడటం చాలా హేపీగా ఉంది. జరిగిపోయినవాటిని గురించి ఆలోచించి బాధపడటం సరికాదు. రిలాక్స్.. వి హేవ్ టు మూవ్ ఆన్.."

"సారీ చాలా చిన్న పదం అనిపిస్తోంది నిజంగా."

"అదంతా వదిలెయ్. హౌ ఈజ్ లైఫ్ ఇన్ న్యూయార్క్? నేను పోయిన సంవత్సరం న్యూయార్క్ వచ్చాను తెలుసా?"

"ఏ టైంలో వచ్చావు?"

"డిసెంబర్లో వచ్చాను."

"అప్పుడు నేను ఇండియా వెళ్ళాను."

"డిసెంబర్లో ఇండియాలో ఉన్నావా? ఆ టైంలో మా డాడీ మీ ఊరికి వచ్చారు. మీ ఊర్లో బ్యాంక్ ఇన్స్పెక్షన్ కి వెళ్తున్నారని చెప్తే నేనే 'వన్ లాస్ట్ ట్రై' అనుకుని మీ నాన్నగారి పేరు, వివరాలు చెప్పాను. కనుక్కోవడానికి ప్రయత్నించారు కానీ ఏమీ తెలీలేదు."

"అయ్యో అవునా.. మా పేరెంట్స్ ఆ ఊరి నుంచి హైదరాబాదుకి వచ్చేసి నాలుగేళ్ళయింది. ఇంతకీ న్యూయార్క్ ఎందుకొచ్చావు?"

"మా పెద్దక్క వాళ్ళు వాషింగ్టన్ లో ఉంటారు. సెలవులకనీ సరదాగా వచ్చాను. మా పేరెంట్స్ తెలిసినవాళ్ళ అమ్మాయి ఉంది వెళ్ళి చూసి రమ్మంటేనూ బావ, నేను డ్రైవ్ చేసుకుంటూ వచ్చాం."

"ఓ.. పెళ్ళిచూపులా?"

"అలాంటిదే. కానీ ఆ అమ్మాయి నాకు నచ్చలేదు."

"ఓహ్.. మరి ఏ అమ్మాయి నచ్చింది?"

"ఐ హేవ్ ఎ గర్ల్ ఫ్రెండ్. ఆస్ట్రేలియాలో పుట్టి పెరిగిన తెలుగమ్మాయి. సంవత్సరంన్నర నుంచీ పరిచయం. చూడాలి ఏమవుతుందో!"

"గుడ్ లక్ టు హర్!"

"నీ పెళ్ళి అయిపోయింది కదూ?"

"ఊ.."

"లవ్ మేరేజా, పేరెంట్స్ డెసిషనా?"

"నువ్వేం అనుకుంటున్నావు?"

"లవ్.. ఐ హోప్"

"హోప్ ఎందుకు?

"ఏమో, అలా అనిపిస్తుంది."

"తను నా కొలీగ్. మూడేళ్ళ స్నేహం తర్వాత చెప్పాడు. ఒకసారి చేసిన తప్పు మళ్ళీ చెయ్యకుండా సరే అనేసాను. నాకన్నా చాలా మంచోడు. పోయిన డిసెంబర్లో ఇండియా వెళ్ళింది పెళ్ళికే."

"గుడ్. నైస్ టు హియర్ ఇట్."

"ఫేస్ బుక్లో నీ ప్రొఫైల్ పిక్చర్ చూసి నువ్వు కాదేమో అనుకున్నాను. చాలా దూరం నుంచి తీసిన ఫోటో కదా పోల్చలేకపోయాను."

"ఇన్నేళ్ళ తర్వాత నువ్వెలా ఉన్నావో! కెన్ ఐ సీ యువర్ ఫేస్ వన్స్?"

"అఫ్ కోర్స్, వై నాట్? ఫోటో పంపిస్తా ఉండు. నీ ఫోటో కూడా పంపు."

"మేఘా.. యు నో వాట్.. ఇన్నేళ్ళ తర్వాత కూడా నువ్వు అలాగే ఉన్నావు. ఏం మారలేదు. అప్పుడు చూసినట్టే ఉంది."

"నువ్వు మాత్రం చాలా మారిపోయావు. కంప్లీట్ డిఫరెంట్ లుక్. ఇంకా స్మార్ట్ గా కనిపిస్తున్నావు."

"రెండు నెలల క్రితం ఇండియా వెళ్ళి పార్టీలు, బిరియానీల మూలంగా ఎనిమిది కేజీలు బరువు పెరిగాను. వర్కింగ్ హార్డ్ నౌ టు లూస్ ఇట్."

"హహ్హహ్హా.. నేనిలా బోల్డంతసేపు సోది చెప్తూ నీ టైం వేస్ట్ చేస్తున్నానా?"

"నో. నాట్ ఎటాల్. ఐ కెన్ టాక్ టు యు ఫరెవర్."

"స్వీట్ ఆఫ్ యు. థాంక్స్. కెన్ ఐ ఆస్క్ యు వన్ మోర్ థింగ్?"

"చెప్పు."

"నాకొకసారి నీ గొంతు వినాలనుంది. కెన్ ఐ టాక్ టు యు వన్స్?"

చాట్ బాక్స్ లో ట్రింగ్ ట్రింగ్ శబ్దం వింటూనే వెనుకటి రోజుల్లో తామిద్దరం మాట్లాడుకున్న లాండ్ లైను ఫోన్లు గుర్తొచ్చాయి మేఘకి.

"హలో.. కిరణ్.." మేఘ గొంతు వణికింది.

"హాయ్ మేఘా.."

ఇరువురి మధ్యనా ఇంతసేపూ కీబోర్డు మీద సాగినంత జోరుగా గొంతులోంచి బయటపడటం లేదు మాటలు.

"ఎలా ఉంది మీ ఆస్ట్రేలియా?"

"ఎక్కడో వర్షాలు, వరదలు అంట పాపం. టీవీలో చూపిస్తున్నారు."

"ఇదంతా నేను నీతో మాట్లాడ్డం వల్లేనంటావా?" గలగలా నవ్వింది మేఘ.

"అయ్యుండొచ్చు."

"నీ గొంతు అచ్చం అప్పటిలాగే ఉంది తెలుసా కిరణ్.. నాకు అప్పటి మా ఇంట్లో లాండ్ లైన్ ఫోన్లో నుంచి మాట్లాడుతున్నట్టే ఉంది. ఆ గతంలోనే ఇప్పుడు కూడా ఉన్నంత భ్రమగా ఉంది. నిజంగానే నేను నీతో మాట్లాడుతున్నానా ఇదంతా కలా అనిపిస్తోంది. మన కాలేజీ రోడ్డు గుర్తుందా నీకు? అన్నీ గుల్మోహర్ చెట్లుంటాయి. నువ్వు ఫస్ట్ టైం లెటర్ రాసినప్పుడు నన్ను మా హాస్టలు మెట్ల మీద కనిపించమని చెప్పి నాకోసం ఎదురుచూస్తూ తిరిగావు. కాలేజీ యానివర్సరీ ఫంక్షన్ జరిగినప్పుడూ, చివరి రోజు కూడా అక్కడే కలిసాం. నాకెప్పుడూ ఆ రోడ్డు, చెట్లు బాగా గుర్తొస్తుంటాయి."

"చివరి రోజే కాదు, మొదటి రోజు కూడా అక్కడే కలిసాం. నేను రోడ్డు మీద తిరిగినట్టు నీకెలా తెలుసు? అప్పుడు నువ్వు నాకు కనపడలేదుగా?"

"అంటే, నీకు కనపడలేదు గానీ సీక్రెట్ గా దాక్కుని నిన్ను మాత్రం చూశామన్నమాట! సారీ.. కనిపిస్తే మరి 'యెస్' చెప్పాననుకుంటావని భయపడి దాక్కున్నా. అప్పుడు నా ఫ్రెండ్స్ అందరూ నీ ఫ్యాన్స్ తెలుసా. నిన్ను బోల్డు పొగిడేసి నన్ను తిట్టేవారు. నువ్విచ్చిన గ్రీటింగ్ కార్డ్ వాళ్ళందరికీ ఎంత నచ్చేసిందో! కానీ ఇంట్లో గొడవయ్యాక అది చింపేసి పడేసాను నేను."

"నువ్వు చింపకుండా ఉంటే ఆశ్చర్యపడాలి. నువ్విచ్చిన గ్రీటింగ్స్, గిఫ్ట్స్ మాత్రం మా ఇంట్లో భద్రంగా ఉన్నాయి."

"ఆ గ్రీటింగ్ కార్డ్ మరీ చాటంత ఉంటుంది బాబూ.. దాచిపెట్టడం చాలా కష్టం. అందులో ఏం రాసావో గుర్తుందా నీకు?"

"ఉహూ.. గుర్తు లేదు."

"నువ్వు కాదా రాసింది?" నవ్వింది మేఘ.

"నేనే రాసాను. కానీ ఇప్పుడు గుర్తు లేదు. ఫన్నీగా ఏమన్నా రాసానా?"

"నాకింకా గుర్తుంది. 'అయాం గివింగ్ మై హార్ట్ టు యూ. కీప్ ఇట్ సేఫ్. అదర్ వైజ్ ఇట్ విల్ బ్రేక్ ఇన్ యువర్ హాండ్స్. ' ట్రూ లవ్ నెవర్ డైస్.' అని రాసావు. మిగతా అన్నీ పోయినా ఒక బుల్లి క్రిస్టల్ స్నెయిల్ బొమ్మ ఇచ్చావే, అదొక్కటి మాత్రం ఇప్పటికీ నా దగ్గరుంది."

"ఫస్ట్ టైం మనం కలిసినప్పుడు నువ్వు వీధిలో ఉన్న ఒక స్నెయిల్ ని తీసుకెళ్ళి పక్కనే ఉన్న ఇంటి గోడ మీద వదిలిపెట్టావు. యు ఆర్ సో కైండ్ అనుకున్నాను మొదటిసారి నిన్ను చూసినప్పుడు."

"అవునా, నాకదేం గుర్తు లేదు. స్నెయిల్ బొమ్మకి ఓ కారణం కూడా ఉందని అస్సలు తెలీదు. హ్మ్.. మొదట్లో అలా భ్రమపడినా తర్వాత్తర్వాత అర్థమైందా కైండ్ కాదూ ఏం కాదూ మేఘ ఉట్టి రాక్షసీ అని" నవ్వింది మేఘ.

"నిన్నొకసారి చంపెయ్యాలనుంది మేఘా.."

"ఎందుకూ? రాక్షసీ అని తెలుసుకున్నందుకా?" మళ్ళీ నవ్వింది మేఘ.

"ఊరికే సరదాగా అన్నానులే."

"మన కాలేజీ చివరి రోజున వెళ్ళిపోయే ముందు నువ్వు నన్ను ఫోటో తీసావు గుర్తుందా?"

"ఆ ఫోటో చాలా బాగా వచ్చింది. మా మమ్మీ జాగ్రత్తగా దాచిపెట్టింది."

"మీ మమ్మీ, డాడీకి నువ్వంటే చాలా ప్రేమనుకుంటా."

"నువ్వంటే కూడా ఇష్టం. అప్పట్లో మా ఇంటికి కాల్ చేసినప్పుడు మమ్మీతో మాట్లాడేదానివిగా."

"ఊ. మీ పెద్దక్క, చిన్నక్క అందరూ బాగున్నారా?"

"అందరూ స్టేట్స్ లోనే ఉన్నారు. వాళ్ళకి నలుగురు పిల్లలు. అంతా హేపీ."

"నేనొక్కదాన్ని తప్ప నీ చుట్టూ అందరూ మంచివాళ్ళే ఉన్నందుకు నాకు చాలా హేపీగా ఉంది కిరణ్. ఐ మీన్ ఇట్. చాలా థాంక్స్ ఇంతసేపూ నన్ను మాట్లాడనిచ్చినందుకు."

"నువ్వు మాట్లాడినా, మాట్లాడకపోయినా రెండూ కష్టమే మేఘా.."

"ఎందుకలాగ?"

"అలా అయినా ఇలా అయినా ఎదుటివాళ్ళని మాట్లాడనివ్వవుగా అందుకని."

గలగలా నవ్వింది మేఘ.

"మొత్తానికి చాలా అర్థం చేసుకున్నావు నన్ను. ఇప్పటికే మీకు అర్ధరాత్రి దాటిందేమో, ఇంక ఉంటాను నేను. గుడ్ నైట్ కిరణ్.."

"సరే అలాగే.. హేవ్ ఎ నైస్ డే.. బై!"

"బై!"

ఆ రోజంతా మేఘకి కిరణ్ తో మాట్లాడిన విషయాలే మళ్ళీ మళ్ళీ గుర్తొస్తూ ఉన్నాయి. ఇన్నేళ్ళ తరువాత కిరణ్ తో మనస్ఫూర్తిగా మాట్లాడగలగడం ఎంతో ఆనందాన్నిచ్చింది. ఇన్ని సంవత్సరాలుగా మనసులో గూడు కట్టుకున్న భారం తీరిపోయి ఉపశమనంగా అనిపించింది.

తన తెలిసీ తెలియనితనంతో, మూర్ఖత్వంతో తను ఊహించినదానికన్నా ఎక్కువగానే అతన్ని బాధపెట్టిందని తెలిసిరావడం కష్టంగానే ఉన్నా, గడిచిపోయిన గతాన్ని కిరణ్ తనకన్నా సమర్ధవంతంగా వెనుకే వదిలి ప్రశాంతంగా ముందుకి వెళ్ళగలిగినందుకు ఊరటగా అనిపించింది.

ఇప్పటికీ తనవైపు తప్పు చూపించి పరుషంగా చిన్నమాటైనా అనకుండా, ఎటువంటి నిష్ఠూరాలాడకుండా తనతో అంతే స్వచ్ఛంగా, ఆత్మీయంగా ప్రవర్తించిన అతని వ్యక్తిత్వపు ఔన్నత్యానికి మనసు తడిసింది.

రోజంతా ఇవే ఆలోచనలతో గడిపాక కిరణ్ కి ఒక ఈమెయిలు రాసింది మేఘ.

డియర్ కిరణ్,

గతం తాలూకు జ్ఞాపకాలు పదే పదే గుర్తొచ్చి బాధ, సంతోషం రెండీటినీ ఒకేసారి అనుభవంలోకి తీసుకొచ్చేవి. ఇన్నేళ్ళ తర్వాత నేను మళ్ళీ కనిపించి నిన్ను విసిగించానో బాధపెట్టానో తెలీదు కానీ నీతో మాట్లాడినందుకు, నీ గొంతు విన్నందుకు నాకెంత సంతోషంగా ఉందో చెప్పలేను. సంతోషం కన్నా మనశ్శాంతి. ఇన్నేళ్ళుగా మనసులో ఉన్న అలజడంతా మాయమైపోయి ప్రశాంతంగా ఉంది.

నీలాంటి నిన్ను దూరం చేసుకుని తప్పు చేశానన్న బాధని అధిగమిస్తూ నీలాంటి గొప్ప మనసున్న స్నేహాన్ని కొన్నాళ్ళైనా పొందగలిగినందుకు గర్వంగా ఉంది.

జీవితప్రయాణంలో ముందుకి సాగిపోతున్నప్పుడు కొందరు ప్రత్యేకమైన వ్యక్తులు మనకి దూరం కావచ్చు. అంతమాత్రాన వాళ్ళని మనం కోల్పోవడం జరగదు. వాళ్ళు మనలోనే ఒక భాగంగా మారిపోయి ఎప్పుడూ మనసుకి దగ్గరగా మనతోనే ఉంటారు. వాళ్ళతో పెనవేసుకున్న జ్ఞాపకాలన్నీ మనలో ఎప్పుడూ సజీవంగా ఉంటాయి.

యు ఆర్ వన్ సచ్ పర్సన్ ఫర్ మీ అండ్ యు రిమెయిన్ సో! థాంక్స్ ఫర్ బీయింగ్ దేర్ ఇన్ మై లైఫ్ అండ్ మేకింగ్ ఇట్ మోర్ బ్యూటిఫుల్!

ఎప్పుడో పదమూడేళ్ళ క్రితం హేపీ న్యూ ఇయర్ చెప్పాననుకుంటా కదూ నీకు. మళ్ళీ ఇప్పుడు చెప్తున్నా. ఇన్నేళ్ళు గడిచాయా అని చిత్రంగా ఉంది.

నీ చుట్టూ ఉన్నవాళ్ళందరూ ఎప్పుడూ సంతోషంగా ఉంటారని నాకు తెలుసు. నువ్వు కూడా వాళ్ళతో పాటు ఎప్పుడూ బోల్డంత సంతోషంగా ఉండాలనీ, నువ్వు కోరుకున్నవన్నీ నీకు దక్కాలనీ ఆశిస్తూ.. హేపీ న్యూ ఇయర్ కిరణ్!

ప్రేమతో,

మేఘనందన

నువ్వు నా మనసుకి ఎంత దగ్గరైన మనిషివైనా నిన్నేమని పిలవాలో కూడా తెలియని, తెలిసినా నాకు నచ్చినట్టు నిన్ను గొంతెత్తి పిలవలేని అశక్తత నాది. నువ్వు తలపుకి రాగానే నా గొంతుకేదో అడ్డం పడినట్టవుతుంది. మాట బయటికి పెగలదు. ఎన్నేళ్ళ నుంచో గొంతులో గడ్డకట్టుకుపోయిన మాటలివి.

నువ్వు ప్రేమగా మాట్లాడినప్పుడు, కబుర్లు చెప్తూ అల్లరి చేసినప్పుడు, అమాయకంగా నవ్వినప్పుడు, నిన్ను చూస్తుంటే నాక్కలిగే సంతోషమే నువ్వు తిట్టినప్పుడు కూడా కలిగేది. అసలు నువ్వు నా కళ్ళ ముందు కనిపిస్తుంటే చుట్టూ మరేదీ నా కనుచూపుమేరలో నిలిచేది కాదు. నిన్ను కళ్ళారా చూస్తూ ఎన్ని యుగాలైనా క్షణాల్లా గడిచిపోతాయనిపించేది.

చివరికి నువ్వు నన్ను విసుక్కున్నప్పుడు, కోప్పడ్డప్పుడు, చెడామడా తిట్టేసినప్పుడు కూడా మురిపెంగానే ఉండేది తప్ప ఒక్క మాటైనా గట్టిగా అనాలనిపించేది కాదు. నువ్వు నన్ను కాదన్నావ్, వదిలి వెళ్ళిపొమ్మనావ్, నా మీద అరిచావ్, ఇంకెప్పుడూ కనపడొద్దన్నావ్, ఇంకసలు నాతో మాట్లాడనన్నావ్.... కానీ అసలు నీకేం నచ్చలేదో, నా మీద ఎందుకు కోపమొచ్చిందో ఎంతగా ఆలోచించినా ఇప్పటికీ నాకు సమాధానం దొరకలేదు.

ఒకోసారి అనిపిస్తుంటుంది. నేను నిన్ను తప్ప వేరెవర్నీ నా మనసుకి దగ్గరగా రానివ్వకుండా దూరదూరంగా జరిగాను. నా స్నేహం కోరి నా చుట్టూ తిరిగిన ఎంతోమందిని కాదనుకుని ఏనాటికైనా నువ్వొస్తావనీ, కోపం తగ్గిపోయి ప్రేమగా దగ్గరౌతావనీ ఎదురు చూసాను. ఆ ఎదురు చూపుల్లోనే ఎన్నెన్నో రోజులు, నెలలు, సంవత్సరాలు దొర్లిపోయాయి. ఇన్నేళ్ళ తర్వాత వెనక్కి తిరిగి చూస్తే అన్నీ జ్ఞాపకాలే తప్ప నాతో ఎవ్వరూ లేరు. నా చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచంలోంచి నెమ్మదిగా ఒక్కొక్కరూ కనుమరుగైపోయారు. నువ్వు మాత్రం అప్పటికీ ఇప్పటికీ నాలోనే ఉన్నావు నా మనసుకి దగ్గరగా.

నన్ను ఇష్టపడని వాళ్ళెవరూ ఉండరని ఒక్కోసారి చాలా గర్వంగా అనిపిస్తుంది. అంతలోనే నువ్వు గుర్తొస్తావు. నువ్వు లేవుగా నాతో, ఇంకెందుకు ఇవన్నీ అనిపిస్తుంది. జీవితంలో ఎన్నో అరుదైన విజయాలు సాధించాననిపిస్తుంది. ఎంతో తక్కువమందికి మాత్రమే సాధ్యమైన ఎత్తులు చూసాననిపిస్తుంది. పేరు, ప్రతిష్ట, డబ్బు అన్నీ ఉన్నాయి. కానీ ఎన్నున్నా నా మనసు పదే పదే కావాలని మారాం చేసే నిన్ను మాత్రం తెచ్చివ్వలేనుగా!

నీ ధ్యాసలోనే, నీ ప్రేమ కోసం చూస్తూనే ఇప్పటికిలా ఒంటరిగా మిగిలిపోయానేమో అనిపిస్తుంది. చిత్రంగా ఒంటరితనంలో కూడా నువ్వే. నువ్వున్నంత వరకూ నేనో ఒంటరిని కాని ఒంటరిని. అసలెందుకిలా చేసావ్? ఇన్నేళ్ళయినా కోపం తగ్గిపోనంత పెద్ద తప్పు నేనేం చేసాను? ఎందుకు నాకిలా దూరమైపోయావ్? ఎందుకింత పెద్ద శిక్ష వేసావ్?

నీ పేరు గుర్తొస్తే చాలు నా గుండె ఒక్క క్షణం ఆగి మళ్ళీ కొట్టుకుంటుంది. మనిద్దరం స్నేహంగా ఉన్నప్పుడు ఎంత స్వచ్ఛంగా నవ్వేదానివి, ఎన్నెన్ని కబుర్లు చెప్పేదానివి, ఎంత ముద్దుగా అల్లరి చేసేదానివి. అవన్నీ నన్నింకా మురిపిస్తాయి తెలుసా!

జీవితంలో ఎంతమందో పరిచయం అవుతూనే ఉంటారు. ఎవ్వరొచ్చినా పోతున్నా నా మనసులో నీ స్థానం మారే అవకాశం ఈ జన్మకైతే కనిపించట్లేదు. అది ఎప్పటికీ నీకే సొంతం నువ్వు అవునన్నా కాదన్నా!

అసలు నేను నీకు గుర్తున్నానో లేదో, ఎప్పుడన్నా నా పేరైనా తలచుకుంటావో లేదో అనిపిస్తుంది. ఒకవేళ నన్ను తలచుకున్నా ఇంకా అదే కోపమా? కనీసం ఇప్పటికైనా మనిద్దరం సంతోషంగా కలిసి గడిపిన జ్ఞాపకాల్ని తలచుకోవా అనిపిస్తుంది.

ఆలోచిస్తుంటే ఒకోసారి తప్పంతా నాదేనేమో, నువ్వు నాకెంత అపురూపమో నేనే నీకు సరిగ్గా అర్థమయేలా చెప్పలేకపోయానేమో అనిపిస్తుంది. అయినా అలాంటి ప్రయత్నం చెయ్యాలన్నా అసలప్పుడు నువ్వు మాట్లాడనిచ్చావా నన్ను. అమ్మో ఎంత మొండిపిల్లవో నువ్వసలు!

అందరూ అంటుంటారు. నేను దేన్నైనా చాలా తేలికగా తీసుకుంటానని, నన్ను చూసి నేర్చుకోవాలనీ. హుమ్మ్.. నాకప్పుడు నవ్వొస్తుంది. నువ్వు గుర్తొస్తావు. ఎక్కడైనా కేరింతలు కొడుతూ అల్లరి చేస్తున్న పిల్లల్ని చూస్తే నువ్వే గుర్తొస్తావు. జోరున వర్షం కురుస్తుంటే నువ్వే గుర్తొస్తావు. ఇదే వాన ఎక్కడో చోట నిన్ను తడిపేస్తూ ఉంటుందేమోనన్న ఊహ బాగుంటుంది.

మనిద్దరం ఎంత దూరతీరాలలో ఉన్నా ఒకటే జాబిలినీ, వెన్నెలనీ కలిసి చూస్తున్నట్టు, ఏ రాత్రి వేళో ఆకాశంలో చుక్కల్ని చెరో వైపు నుంచీ లెక్కబెడుతున్నట్టు అనిపిస్తుంది. నీకిష్టమైన జాజులూ, మల్లెల్ని చూసినప్పుడల్లా వాటిల్లో నవ్వుతున్న నువ్వే కనిపిస్తావు. నేను దూరమైనా ఇవన్నీ నీకు చేరువగానే ఉండి ఉంటాయి కదూ!

ఒక్కసారి నువ్వు కనిపిస్తే బాగుండుననిపిస్తుంది. అంతలోనే వద్దనిపిస్తుంది. ఊహించడానిక్కూడా ధైర్యం సరిపోదు. ఇన్నేళ్ళ తర్వాత నువ్వు కనిపిస్తే... ఉహూ వద్దు. నా గుండె ఆగిపోతుందేమో, నేను భరించలేను. నువ్వెక్కడున్నా సంతోషంగా ఉండాలనే కోరుకుంటాను కానీ.. నీ పక్కన ఇంకొకరిని నేను చూడలేను! చూసి తట్టుకునేంత శక్తి నాకు లేదు. ఎంతో ధైర్యంగా కనిపించే నాలో ఏ మూలో పిరికితనం కూడా దాక్కుని ఉందని ఇలాంటప్పుడే అనిపిస్తుంటుంది.

నువ్వు నా పక్కన ఉంటావన్న ఒకే ఒక్క ఆశ కారణంగా నాకు ఇంకో జన్మ ఉంటుందని నమ్మాలని ఉంది. కాలం గడిచే కొద్దీ అన్నీ మారిపోతుంటాయి. అది లోకసహజం. కానీ కాలం గడిచే కొద్దీ కొన్ని జ్ఞాపకాల బరువు పెరుగుతూ ఉంటుంది. కొన్ని బంధాలు మరింత బలపడతాయి. మరుపన్నదే లేనివి కొన్ని ఉంటాయనీ, అవి ఓ కంట కన్నీరునీ, మరో కంట సంతోషాన్నీ రప్పిస్తాయనీ అనుభవపూర్వకంగా తెలిసొస్తోంది.

నా ఆరోప్రాణమా.. ఇంతకన్నా నన్నేం చెప్పమంటావూ?

మేఘ ఉత్తరానికి కిరణ్ దగ్గర్నుంచీ జవాబు వచ్చింది.

మేఘా..

సంతోషాన్నిచ్చే జ్ఞాపకాలకే తప్ప బాధని కలిగించే జ్ఞాపకాలకి చోటివ్వకు. ఎక్కువగా ఆలోచించి మనసు పాడు చేసుకోకు. అవన్నీ దాటేసి మనం చాలా ముందుకి వచ్చేసాం. మంచి చదువు, ఉద్యోగం, చక్కటి ఫేమిలీ.. అయాం రియల్లీ హేపీ ఫర్ వాట్ యు ఆర్ నౌ. సో, కీప్ రాకింగ్!

కిరణ్

కాలం తనదైన వేగంతో ముందుకి సాగిపోతూనే ఉంది.

ఒకప్పుడు కారణాంతరాల వల్ల ఒకరికి ఒకరు మాటకి అందనంత దూరంలో ఉండిపోయిన కిరణ్, మేఘలు ఇప్పుడు ఒకే ఈమెయిల్ దూరంలోనే ఉన్నా వారి మధ్య మాటల్లేవు. దానిక్కారణం కోపమో, అయిష్టతో కాదు. ఒకప్పటి ఎదురుచూపులు, అపరాధభావాలు ఇప్పుడు లేవు. ఒకరి మీద ఒకరికి ఎన్నటికీ చెరిగిపోని అభిమానం, గౌరవం ఉన్నాయి. అయినప్పటికీ మాటల అవసరం వాళ్ళకిక లేదేమో!

ఏడాది గడిచాక మేఘ మెయిల్ బాక్స్ లో కిరణ్ నుంచి వచ్చిన ఈమెయిల్ ఆశ్చర్యపడుతూ తెరిచి చూసింది. అందులో 'మై సన్' అని రాసి కింద ఒక బుల్లి పాపాయి ఫోటో ఉంది.

ఆ బుజ్జాయిని చూస్తూనే కొన్ని క్షణాలు ఏవేవో వింత భావనలు.. కానీ అదంతా అతి కొద్ది క్షణాలే! తర్వాత స్థిమితం, మురిపెం, సంతోషం, సంతృప్తి...

"జూనియర్ కిరణ్ బాగున్నాడు ముద్దుగా. హేవ్ ఫన్ మిస్టర్ ప్రౌడ్ ఫాదర్!" జవాబిచ్చింది మేఘ.

కిటికీలోంచి వాలిపోతున్న సంధ్యావర్ణాల పక్కనే తాజాగా మబ్బుల మాటు నుంచీ వెన్నెల కిరణాలు వెదజల్లుతూ పైపైకి తేలి వస్తోంది చందమామ కుందేలుతో సహా..

ఇంకెప్పుడూ మేఘనందన కలల్లో గుల్మోహర్ చెట్లు రాలేదు!

(అయిపోయింది)

"అమ్మో సీరియల్ రాయడమే, నావల్లయ్యే పని కాదు బాబోయ్" అని ఎప్పటికప్పుడు తప్పించుకు పారిపోతున్న నన్ను లాక్కొచ్చి కుదురుగా కూర్చోబెట్టి "నువ్వు రాయగలవు" అంటూ కథాకథనాలు నాతో చర్చించి, ఎలా రాస్తే బాగుంటుంది, ఎలాంటి తప్పులు చెయ్యకూడదు లాంటి పాఠాలన్నీ చెప్పి ప్రోత్సహిస్తూ నా చేత 'చంద్రుళ్ళో కుందేలు' మొదలుపెట్టించిన కిరణ్ ప్రభ గారూ...

సీరియల్లో ప్రతీ అంశాన్నీ నాతో వివరంగా చర్చించి, నేను రాయగానే మొట్టమొదట చదివి చక్కటి సలహాలు చెబుతూ, నేను ఈ సీరియల్ ని బాగా రాయాలని నాకంటే ఎక్కువగా తపించి ఈ ఏడాదంతా నాతో పాటు సమానంగా కష్టపడిన కాంతి కిరణ్ గారూ...

సహజంగా మనుషుల నిజజీవితాల్లో జరిగే వాస్తవ సంఘటనల్లో ఉండే గొప్ప 'డ్రామా', రచయితలు ఊహించి సృష్టించే కథలకి ఏ మాత్రం తీసిపోదని నా అభిప్రాయం, కొంతవరకూ అనుభవం కూడా! అలాంటి ఓ నిజమైన కథని రాయాలని నాకు ఆసక్తిని కలిగించిన 'కిరణ్' పాత్ర...

ఈ మూడు కిరణాల వెలుగులు లేకపోతే 'చంద్రుళ్ళో కుందేలు' వెలుగు చూసేది కాదు. 'ధన్యవాదాలు' అనేది చాలా చిన్న మాటయిపోతుంది. అంతకన్నా ఇది వాళ్ళు ప్రాణం పోసిన కుందేలు అని చెప్పడం సరైన మాటేమో!

ఇన్నాళ్ళూ 'చంద్రుళ్ళో కుందేలు' క్రమం తప్పక చదువుతూ ప్రోత్సహించిన కౌముది పాఠకులకి హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు.

- మధురవాణి

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com

COMMENTS